

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Cræsi exitus infelix.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

illi à fortuna denegantur, tamen excellit, quòd illorum inexpertus est, quòd prospera fruitur valetudine: quòd malorum expers, quòd bonorum liberorum parens, quòd formosus est. Qui si prater hac diem quoque suum rectè obierit, is est (quem quaris) dignus, qui vocetur beatus, prius tamen, quàm ad obitum peruenierit, nequaquam beatus appellandus, sed fortunatus: quæ omnia consequi quàm diu sis homo, impossibile est. Sicut nec una regio cuncta sibi ipsi suppeditat, sed aliud habens, alio indiget: quæ tamen habet plurima, ea est optima. Quemadmodum & hominis corpus unum aliquod non est consummatum, quia aliud habet, alio vacat. Quisquis autem horum plurima perpetuo habuerit, dehinc placido animo è vita excefferit, hic apud me nomine hoc veluti rex donari meretur. Omnis rei oportet inspicere exitum, quò sit eiusura: quoniam multos Deus, quibus fortunas suppeditauerat, radicitus euertit. Hac Solon neque assentando Cræso, neque ullius eum momenti faciendo locutus, dimittitur. Saneque est visus esse indoctus, qui bonis presentibus pratermissis, iuberet omnium rerum inspicere exitum.

XL.

Ita ridentur à stultis sapientes. Ita cum Phrygibus sapiunt, quos Plutus excaecat. Sed serò tandem palinodiam cantant. Quod & Cræso accidit. Nam post abitum Solonis, inquit auctor, ingens deturum indignatio Cræsum excepit, id quod credibile est ei idè accidisse, quoniam seipsum omnium hominum beatissimum arbitratus fuisset. Patuit enim tunc fortunam esse fugacem. Nam primò eum somnium exterruit. Dein filius in venatione aprorum, ab illo ipso occisus, cui in custodiam datus erat, contristauit. Tertio oraculo malè intellecto deceptus est. Quarto infeliciter cum Cyro pugnavit. Quinto Sardis vrbs est expugnata. Sexto ipse Cræsus viuus captus. Itaque Persæ & Sardibus potiti sunt, & Cræso viuo, cum regnasset annos quatuordecim, totidemque dies fuisset obsessus, amisso magno imperio, ut ei fuerat responsum. Eum captum Persæ ad Cyrum perduxerunt, quem ille vinctum compedibus, super ingentem, quam struxerat, lignorum struem imponit, circaque eum bis septem Lydorum filios, siue habens in animo primitias has alicui Deo offerre, siue volens votum persolvere, siue cupidus sciendi, num quis demonum liberaret Cræsum, quem religiosum esse audierat, quò minus pyra impositus visus concremaretur. Hac quidem Cyrum fecisse aiunt. Cræso autem super pyram stantibus, etsi in tanta calamitate posito, tamen venisse in mentem Solonis, quòd

ali eo

ab eo sibi nutu Dei fuisset dictum, ex viuentibus beatum esse neminem. Quod dictum ubi subyt Cræso, ferunt eum ex vehementi defectione animi victum ingemiscientem ter Solonem nominasse; & Cyrum, cum audisset, iussisse interpretes eum percontari. Quemnam inuocaret? illosq; accedentes fuisse percontatos, & hunc interrogatum silentium egisse. Deinde cum loqui cogeretur, dixisse: illum nominavi, qui ut omnes tyrannos alloqueretur, ego quam ingentem pecuniam, preoptarem. Eum non planè loquentem, rursus interrogat, quidnam esset, quod dixisset? Efflagitantibus atq; instantibus interrogatione, inquit, quemadmodum Solon, qui esset Atheniensis, ad ipsum a principio venisset, & intuitus omnes eius opes coram, pro nihilo duxisset. Adeò qua de ipso dixerat, ea omnia euenisse: neque hæc magis de seipso, quam de omni hominum genere, & de his præsertim, qui sibi ipsis beati viderentur. Hac Cræso referente, jam pyra incensa, ardere extrema cepisse, & Cyrum auditis per interpretem, qua Cræsus dixisset, pœnituisse: cum se quoq; hominem esse cognosceret, qui alium hominem, qui inferior non fuisset opibus, vivum rogo traderet. Præterea veritum ob id pœnam, ac reputantem, nihil esse rebus humanis stabile, iussisse ignem celerrimè extingui jam incensum, Cræsumq; deponi, & quæ circa eum erant. Verùm eos, qui ignem iam conabantur extinguere, non eualuisse.

Huc vsque Cræsi, diuitumque omnium, qui in opibus beatitudinem suam constituunt, miseria. Nempe ita & ipsi loquentur, cum diuite epulone in inferno, & damnatorum flamma cruciati. Ibi frustra, quia serò, deplorabunt suam insaniam, cum non iam Soloni, sed neque ipsi Christo crediderint, qui non dixit: *Beati diuites*, sed *Beati pauperes*, itemque: *Va vobis diuitibus*. Sed hoc vix nondum credunt, quia nondum sentiunt, alioquin & ipsi sibi facerent amicos de mammona iniquitatis. Nam audi, quid de Cræso memoret Herodotus. Iusserat iam Cyrus rogum dirui, pyramq; extingui, sed indomitam. ait igitur, *ibi Cræsum, cognita per Lydos Cyri pœnitentia cum cerneret unumquemq; extinguendo deuoluendog; igni incumbentem nihil tamen profici, exclamando inuocasse Apollinem, ut ipsi adesset, si quod ab eo donum illi gratum fuisset oblatum, ipsumq; presenti malo liberaret*. Ita cum lacrymis Cræso deum innocante, nimbos repente, cum serenum ac tranquillum esset, confractos esse, imbresq; erupisse, ac vehementissima aqua pluuisse, & roguum

Ff extinxisse:

XII.

Matth. 5. 3.

Luc. 6. 24.

Luc. 16. 9.